

'LORE KRIJGEN WE NIET REDDEN WE ZO

Al sinds 1948 bestaat er een vaccin tegen kinkhoest, maar toch verloren Danny (49) en Katrien (39) hun tien weken oude dochtertje aan deze 'uitgestorven' ziekte. Kinkhoest is dan ook weer in opmars in ons land. Vorig jaar werden er liefst 160 gevallen geregistreerd.

Katrien en Danny werken nu aan een website over kinkhoest. 'Andere ouders mogen niet hetzelfde meemaken als wij, louter door een gebrek aan informatie.'

Lore was acht weken oud toen ze een beetje koorts kreeg', vertelt Katrien Bensch uit Diest. 'Ze had ook een loopneusje en een klein kuchje. Niks om ons zorgen over te maken, dachten we. Vijf dagen later had ik een afspraak bij Kind & Gezin om haar te laten vaccineren, onder meer tegen kinkhoest. Maar omdat ik wist dat zij geen spuitjes zetten als je baby op dat moment ziek is, ben ik eerst bij de pediater langs gegaan. Hij stelde vast dat haar twee longen *kraakten*, waardoor hij aan het RSV-virus dacht. Hij liet Lore opnemen in het ziekenhuis van Diest, zodat ze wat zuurstof kon bij krijgen. En dat leek te helpen, want ze was een paar dagen redelijk stabiel. Maar dan ging ze plots spectaculair achteruit. Ze begon opeens héél hard te hoesten en ze snakte naar adem.'

BEADEMING

'De RSV-test bleek ondertussen ook negatief te zijn en dus werd ze overgebracht naar het U.Z. van Leuven', gaat Katrien verder. 'Eerst nog op een gewone kamer, maar die nacht verergerde haar toestand zo dat ze naar intensieve zorgen werd gebracht. En dan is het heel snel gegaan. Ze werd aan de beademing gelegd omdat ze niet meer zelfstandig kon ademen.

Dan volstond ook dat niet meer en werd ze op de hart-longmachine aangesloten. Uiteindelijk begaven ook haar nieren en lever het.'

Wist men toen al dat het om kinkhoest ging?

Toen ze naar intensieve werd ge-

bracht, was dat vermoeden er, ja. Dan is men ook met antibiotica gestart. Maar dat was slechts preventief, zodat Lore anderen niet meer kon besmetten. Aan de kinkhoest veranderde die medicatie niks, want daar bestáát gewoon geen be-

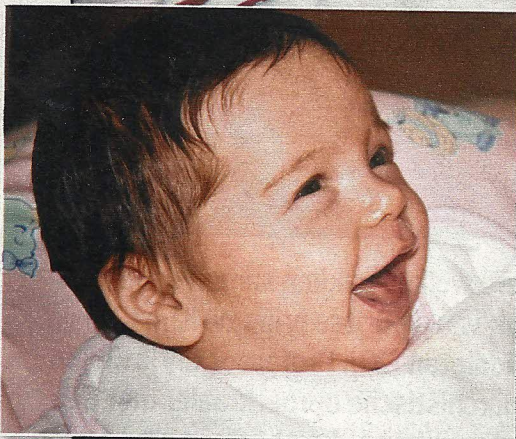
handeling voor. Dat moest ze in haar eentje zien te overwinnen.

Wás er dan nog hoop?

Ja, eigenlijk wel. Dat is je kind, dat geef je niet zomaar op. Hoewel de dokters ons altijd gezegd hebben dat haar toestand kritiek was. Zo'n

TERUG, MAAR HOPELIJK 'ÁNDERE KINDEREN'

Lore stierf aan kinkhoest toen ze tien weken oud was. 'Wij hadden zoiets van: 'Kinkhoest? Dat bestaat toch niet meer?', zeggen haar ouders.

jonge baby's met kinkhoest hebben weinig kans. Toch waren de laatste drie dagen voor haar overlijden haar longen lichtjes aan de beterhand, waardoor wij het gevoel kregen dat het allemaal misschien toch nog in orde zou komen. Maar opeens belden ze ons 's nachts op: 'We hebben het niet meer onder controle. We gaan haar verliezen.' We zijn in allerijl naar het ziekenhuis gereden en uiteindelijk zijn de machines afgekoppeld. Op 7 november is ze gestorven.

Hadden jullie verwacht dat de gevolgen zó ernstig zouden zijn?

Nee, totaal niet. Onze eerste reac-

tie toen ze zeiden dat het wel eens kinkhoest zou kunnen zijn, was zelfs: 'Hoe? Dat bestaat toch niet meer?' En dan: 'Ach ja, daar zullen ze wel antibiotica voor hebben.' We hadden nooit gedacht dat ze daar aan dood kon gaan. Maar helaas, er is geen behandeling. Ook al hebben de dokters hun uiterste best gedaan om haar te redden.

Weten jullie hoe Lore besmet is geraakt?

Nee. Ik heb in dezelfde periode ook een loopneus en een hoest gehad. Heb ik het aan haar doorgegeven? Of zijn we samen door dezelfde persoon besmet? We zullen

het nooit weten en dat is misschien maar goed ook.

Heb je je schuldig gevoeld?

Zeker. Mijn eerste reflex was: 'Had ze nu dat eerste vaccin toch al maar gehad!' Maar dat had niks uitgemaakt, want het vaccin werkt pas echt na drie inentingen. Ook op twaalf en zestien weken had ze nog een spuitje moeten krijgen. (stilte) We zijn door verschillende fases gegaan. Eerst is er heel groot verdriet, dan ga je verder denken: 'Had ik maar dit, had ik maar dat.' En dan word je boos: op het internet lazen we dat er wel degelijk preventiecampagnes zijn geweest,

'We hadden nooit gedacht dat Lore daar dood aan kon gaan. Maar helaas, er is géén behandeling'

dus hoe komt het dat wij niet wisten hoe gevaarlijk kinkhoest is?

Wellicht zijn een pak mensen daar niet van op de hoogte?

Ja, en daar willen we iets aan veranderen door ons verhaal te doen. In onze wijk was ik tegelijk met tien andere vrouwen zwanger. En niemand die iets van die campagnes had gezien. Met wat ik nu weet over kinkhoest, was ik nooit met Lore naar een markt of naar een andere plaats met veel volk geweest. Dan had ik toch in elk geval zoveel mogelijk risico's proberen te vermijden.

TOPJE VAN IJSBERG

Wereldwijd sterven er elk jaar 400.000 kinderen jonger dan één jaar aan kinkhoest. 'Dat is dan vooral in ontwikkelingsgebieden, maar ook in industrielanden zien we de laatste jaren weer een stijging', zegt **PIERRE VAN DAMME**, professor vaccinologie aan de universiteit van Antwerpen. 'In de jaren '97-'98 werden er een twintig gevallen geregistreerd, vorig jaar waren dat er al 160. En in 2008 zelfs meer dan tweehonderd. Twee jaar geleden overleed er nog een baby aan kinkhoest in de VUB. Dat lijken geen gigantische cijfers, maar we vermoeden dat ze slechts het topje van de ijsberg zijn, omdat de diagnose zo moeilijk te stellen is. Dokters herkennen de ziekte vaak niet, net omdat ze op dit moment zo weinig voorkomt.'

Hoe komt het dat kinkhoest ook bij ons weer in opmars is?

Omdat noch de ziekte zelf, noch de vaccinatie een levenslange bescherming bieden. Het is niet ▶

► omdat je één keer kinkhoest hebt gehad, dat je het de rest van je leven niet meer kan krijgen. Bovendien is het vaccin dat de volwassenen van vandaag als baby hebben gekregen ondertussen uitgewerkt, waardoor ze niet meer beschermd zijn. Daardoor krijg je dus groepen waar kinkhoest welig kan tieren. Ook het toenemende toerisme naar ontwikkelingslanden helpt niet, want daar komt kinkhoest veel meer voor.

Is de ziekte bij iedereen dodelijk?

Nee, het is alleen levensbedreigend voor kinderen jonger dan twee jaar. Zij moeten enorm veel inspanning doen om hun slijmen op te hoesten, waardoor ze ook hersen- of oogbloedingen kunnen krijgen. De infectie zelf kan aanleiding geven tot longontsteking en orgaanfalen. Bij volwassenen veroorzaakt kinkhoest vooral een vervelende, droge hoest, die drie tot zes weken zal aanhouden. Tijdens die periode zijn ze wél besmettelijk en vormen ze dus een gevaar voor pasgeborenen die nog niet gevaccineerd zijn.

Er bestaat geen behandeling voor. Waarom niet?

Het is een toxine-infectie. Het is niet zozeer de kiem die ziek maakt, maar het feit dat die giftige stoffen produceert. En die toxines kan je niet aanpakken. Het enige wat je kan doen, is preventief werken en ervoor zorgen dat je niet aan kinkhoest wordt blootgesteld.

Hoe kan je dat voorkomen?

Het is ontzettend belangrijk dat jonge én toekomstige ouders zich laten inenten, zodat zij het al niet kunnen overdragen. Dat geldt ook voor iedereen die werkt met hele kleine kinderen én de grootouders, want zij hangen ook voortdurend boven de wieg. En natuurlijk moet je je kind zelf zo vroeg mogelijk laten vaccineren.

Dat kan toch pas op acht weken?

Ja, maar op dit moment wordt onderzocht of we baby's al niet meteen na de geboorte kunnen inenten. Hier aan de Universiteit van Antwerpen bekijken we ook of we vrouwen al tijdens hun zwangerschap kunnen vaccineren. Zij

'Het is ontzettend belangrijk dat jonge én toekomstige ouders zich laten inenten tegen kinkhoest, zodat zij het niet kunnen overdragen', aldus professor Van Damme.

kan dan antistoffen aanmaken die ze bij de geboorte meegeeft aan de baby. Daardoor is het kind meteen al voor enkele maanden beschermd. We wachten enkel nog op toestemming van de ethische commissie en dan beginnen we met dit vaccinatie-onderzoek.

VERWERKING

De ouders van Lore voeren inmiddels hun eigen kleine strijd tegen de ziekte. 'We werken momenteel aan een website over kinkhoest', zegt Katrien.' Enerzijds is dat een verwerkingsproces voor ons, maar anderzijds willen we ook zoveel mogelijk mensen informeren en hopen we op die manier lotgenoten te vinden.'

'Waar we de moed halen om dit te doen? Lore geeft ons die kracht. Al blijft het ontzettend moeilijk. Ik ga nog elke dag naar haar kamertje, kijken of ze toch niet opeens terug in haar wiegje ligt. (slikt) Kijk, we kunnen haar dood op twee manieren opvatten: ofwel sluiten we ons op en wenen we dag en nacht, ofwel proberen we er iets positiefs uit te halen. Andere ouders mogen niet hetzelfde meemaken als wij, louter door een gebrek aan informatie. Als we op deze manier andere kinderen kunnen redden, is Lores dood toch niet helemaal voor niets geweest.'

■ INGE STIERS